

iber:Camera

Concert commemoratiu del
15è Aniversari d'Ibercamera Girona

**Orquestra Simfònica
de Viena**

Andrés Orozco-Estrada
director

Vilde Frang
violí

Beethoven

DIUMENGE 27 DE FEBRER DE 2022
AUDITORI DE GIRONA – SALA MONTSALVATGE

Laurent Martin "Lo", Gènesis, 2019 (detall). Fotografia: Jordi Mas

localismes universals

ARTISTES DE L'EMPORDÀ (1)

26.02.22
—08.05.22

Can Mario, Palafrugell

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Ibercamera Girona celebra el seu 15è Aniversari amb la Simfònica de Viena, una de les institucions musicals més respectades d'Europa i la primera orquestra que va interpretar en un cicle les 9 simfonies de Beethoven.

L'orquestra ve dirigida pel seu nou director titular, Andrés Orozco-Estrada, que segueix el camí dels seus grans predecessors: Wilhelm Furtwängler, Hans Swarowsky, Herbert von Karajan, Wolfgang Sawallisch, Georges Prêtre...

Ens complau molt presentar a la Temporada a la violinista Vilde Frang, músic d'exquisida sensibilitat i personalitat.

FUNDACIÓ
VILA CASAS

AVÍS IMPORTANT / AVISO IMPORTANTE / IMPORTANT NOTICE

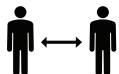
L'ús de la mascareta és obligatori durant tot el concert.

El uso de la mascarilla es obligatorio durante todo el concierto.

The use of mask will be mandatory during the concert.

Cal mantenir la distància de seguretat en tot moment.

Es necesario mantener la distancia de seguridad en todo momento.

Social distancing must be observed at all times.

*Per gaudir de la música necessitem: **SILENCI***

*Para disfrutar de la música necesitamos: **SILENCIO***

*To enjoy the music we need: **SILENCE***

SI US PLAU / POR FAVOR / PLEASE

Mòbils apagats

Móviles apagados

Mobile phones switched off

Alarmes desconnectades

Alarmas desconectadas

Alarms disconnected

Moltes gràcies / Muchas gracias / Many thanks

Orquestra Simfònica de Viena
Andrés Orozco-Estrada, director
Vilde Frang, violí

Ludwig van Beethoven (1770 - 1827)

Concert per a violí en re major, op. 61 (1806)

I. Allegro ma non troppo

II. Larghetto

III. Rondo. Allegro

Simfonia núm. 7 en la major, op. 92 (1811 - 1812)

I. Poco sostenuto - Vivace

II. Allegretto

III. Presto

IV. Allegro con brio

— Durada total aprox. 84'

Aquest concert tindrà un entreacte de 20'

Simfònica de Viena

Els Wiener Symphoniker són els portadors de la flama del modernisme. Fundada l'any 1900, l'orquestra sempre ha combinat excel·lència musical i innovació. Les seves arrels són profundes a la Viena musical i, com a ambaixadora oficial de la ciutat, l'orquestra irradia el seu so inconfusible arreu del món.

A la temporada 20-21 Andrés Orozco-Estrada va assumir el càrrec de director musical de la Wiener Symphoniker, seguint els passos de figures com Wilhelm Furtwängler, Hans Swarowsky, Herbert von Karajan, Wolfgang Sawallisch, Georges Prêtre i Philippe Jordan.

La Wiener Symphoniker ha sigut una de les orquestres d'estrena més importants des de la seva fundació, amb una història que inclou les primeres interpretacions de la *Novena Simfonia* d'Anton Bruckner, el *Gurre-Lieder* d'Arnold Schoenberg, el *Concert per a la mà esquerra* de Maurice Ravel i el *El Llibre dels Set Segells* de Franz Schmidt.

La Wiener Symphoniker va ser la primera orquestra a interpretar les nou simfonies de Beethoven en un sol cicle a Viena, i fins avui les obres dels grans compositors clàssics i romàntics formen el seu repertori bàsic. Els Wiener Symphoniker també actuen com a orquestra d'òpera amb la seva residència al Festival de Bregenz i la col·laboració continuada amb el Theater an der Wien.

L'orquestra reinventa constantment la seva presència a través de col·laboracions amb compositors com Olga Neuwirth, Wolfgang Rihm, HK Gruber, Thomas Larcher, Johannes Maria Staud, Michael Jarrell, Guillaume Connesson, Dieter Ammann i Jörg Widmann.

La Wiener Symphoniker gaudeix d'un vincle especial amb el seu públic. La tradició històrica de l'orquestra d'Arbeiter-Symphoniekonzerte —«concerts simfònics dels treballadors»— ha continuat amb les seves actuacions Grätzl i a l'aire lliure. A més, la Wiener Symphoniker i els seus conjunts de música de cambra actuen no només als seus llocs d'origen, el Vienna Konzerthaus i el Musikverein, sinó també en llocs inusuals, com ara museus. L'orquestra també desenvolupa amb entusiasme un programa educatiu integral.

Andrés Orozco-Estrada direcció

Energia, elegància i esperit, això és el que caracteritza especialment a Andrés Orozco-Estrada com a músic. Des de la temporada 2020/21 ha estat aportant aquestes virtuts com a director titular de l'Orquestra Simfònica de Viena. A més, ha sigut director musical de l'Orquestra Simfònica de Houston des de la temporada 2014/15 - però després de vuit anys excepcionals, la temporada 21/22 serà la seva última com a director musical.

Andrés Orozco-Estrada va ser director titular de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt des de setembre de 2014 fins a juliol de 2021 i es va acomiadar el 21 de juny amb un gran concert a l'Alte Oper, sobre el qual el Frankfurter Rundschau va escriure: "Va sorgir la imatge d'un equilibri d'impecabilitat humana, passió comunicativa i màxima professionalitat. Una orquestra, s'entén, vol gaudir del seu treball i al mateix temps progressar musicalment de manera seriosa, i per descomptat això sona més fàcil del que és. Però és precisament la combinació de la lentitud de la dansa i la cerca incondicional de la perfecció el que òbviament distingeix l'obra del colombià.

Andrés Orozco-Estrada dirigeix de manera habitual les orquestres més importants d'Europa, incloent la Filharmònica de Viena, la Filharmònica de Berlín, l'Orquestra Estatal Saxona de Dresden, l'Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig, l'Orquestra Real del Concertgebouw, l'Orquestra de l'Acadèmia Nacional de Santa Cecília i l'Orquestra Nacional de França, així com les principals orquestres estatunidenques com ara la de Filadèlfia i Chicago. Tant en l'Òpera Estatal de Berlín com en el Festival de Salzburg ha dirigit amb gran èxit concerts i representacions d'òpera.

A la temporada 2021/22 realitzarà una gira amb l'Orquestra Simfònica de Viena per primera vegada a Àustria (Graz, Salzburg, Bregenz), Europa (Espanya, França, Alemanya) i Àsia (Taiwan, la Xina, Corea). També per primera vegada dirimirà una nova producció amb la seva orquestra al Theater an der Wien (*Catalani, La Wally*) i pujarà al podi en el concert a l'aire lliure al Museumsquartier al setembre.

Andrés Orozco-Estrada actua també amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera, l'Orquestra Simfònica de Chicago, la Staatskapelle de Berlín i la Staatsoper Unter den Linden, on dirigirà el Concert d'Any Nou 21/22 i una reposició de *Tosca*, així com amb l'Orchestre Philharmonique de Radio France i l'Orchestra Sinfonica Nazionale della Rai.

Orozco-Estrada aposta especialment pels nous formats de concert i comunicació, així com per les estrenes de joves compositors. Al concert inaugural amb l'Orquestra Simfònica de Viena es va escoltar l'estrena d'una composició encarregada al compositor holandès Carlijn Metselaar. Una altra estrena mundial d'una obra del compositor austríac Johannes Maria Staud tindrà lloc al febrer de 2022.

El WSY Talent també va celebrar la seva estrena, en la qual es va permetre a talents musicals excepcionals treballar en una peça solista amb acompanyament orquestral i després presentar-la en concert. Hi haurà un altre WSY Talent al juny de 2022.

Orozco-Estrada sent una gran passió pel treball amb joves músics. El 2019 va girar per Europa amb la Filharmònica Jove de Colòmbia, de la qual és director principal des de 2021. Des de novembre de 2018, Andrés Orozco-Estrada és també director principal de l'Orquestra Simfònica Freixenet de l'Escola Superior de Música Reina Sofia de Madrid. Farà una gira per Europa amb totes dues orquestres a la temporada 21-22.

Els seus llançaments discogràfics amb Pentatone estan despertant un gran interès entre el públic: ha presentat enregistraments de *Ocell de Foc* i *La Consagració de la Primavera* de Stravinski amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt, que han estat elogiades per la crítica (Gramophone) i qualificades com a «captivadores». També han aconseguit un gran èxit els enregistraments de concerts de les òperes de Richard Strauss *Salomé* i *Elektra*. Amb l'Orquestra Simfònica de Houston ha interpretat un cicle sobre Dvořák; segons "Pizzicato", es tracta d'un «vívid Dvořák de colors càlids». A més, ha presentat diversos àlbums amb totes les simfonies de Brahms i Mendelssohn.

Nascut a Medellín (Colòmbia), Andrés Orozco-Estrada va començar la seva formació musical amb el violí. Als 15 anys va rebre les seves primeres lliçons de direcció. El 1997 va viatjar a Viena per a estudiar direcció en l'anomenada aleshores Hochschule für Musik und Darstellende Kunst, on va ingressar a la classe de Uroš Lajovic, un alumne del llegendari Hans Swarowsky. Orozco-Estrada viu a Viena.

Vilde Frang

violí

La profunda musicalitat i el lirisme excepcional de Vilde Frang l'han elevat com una de les violinistes més destacades de la seva generació.

L'any 2012 va ser guardonada per unanimitat amb el Credit Suisse Young Artists Award que la va portar al seu debut amb la Wiener Philharmoniker sota la direcció de Bernard Haitink al Festival de Lucerna.

El 2016 va fer el seu aclamat debut amb la Filharmònica de Berlín amb Sir Simon Rattle i va tornar durant la temporada 2017-18 per a concerts de subscripció a la Filharmònica de Berlín i al Festival de Pasqua de Baden Baden amb Ivan Fischer.

Durant la temporada 2021-22, Vilde serà Artista en Residència amb la Royal Stockholm Philharmonic Orchestra, presentant-se amb l'orquestra dues vegades durant la temporada i en recital amb el pianista Denis Kozhukhin. També actuarà amb la Tonhalle Orchestra de Zurich. Aquesta temporada també compta amb compromisos amb la Wiener Symphoniker al Musikverein i de gira, l'Orquestra de Cambra d'Europa, l'Orquestra Simfònica de la BBC al Barbican Center i de gira a Corea, l'Orquestra de Cambra Escocesa, l'Orchestre Philharmonique de Radio France, la Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, la NDR Elbphilharmonie Orchestra i el seu retorn a les orquestres Filharmòniques de Los Angeles i Simfòniques de San Francisco.

Els moments més destacats de les últimes temporades han inclòs els compromisos amb l'Orquestra Simfònica de Londres, l'Orquestra Concertgebouw, l'Orquestra de París, l'Orquestra del Festival de Budapest, la Staatskapelle Dresden, la Filharmònica d'Oslo, l'Orquestra Gewandhaus de Leipzig i a Amèrica del Nord amb l'Orquestra de Cleveland, la Simfònica de Pittsburgh i el seu debut al Mostly Mozart Festival del Lincoln Center a Nova York.

Vilde ha gaudit de col·laboracions amb directors com Sir Simon Rattle, Bernard Haitink, Herbert Blomstedt, Esa-Pekka Salonen, Mariss Jansons, Vladimir Ashkenazy, Ivan Fischer, Sakari Oramo, Jakub Hrůša, Vladimir Jurowski, Manfred Honeck, Mirga Gražinytė-Tyla, Daniel Harding, Valery Gergiev, David Zinman, Antonio Pappano, Lahav Shani, Paavo Järvi i Yuri Temirkanov.

La violinista apareix regularment al Festival de Lucerna i als BBC Proms de Londres i és un apassionat músic de cambra, que actua regularment en festivals de Verbier, Lockenhaus, George Enescu Festival, Festival de Salzburg i el Festival de Música de Primavera de Praga. A partir del 2020, Vilde també és membre de la Junta Artística del Festival de Música de Cambra d'Oslo. Apareix regularment en recitals al Carnegie Hall, Concertgebouw, Vienna Musikverein, Philharmonie Berlin, Wigmore Hall, Tonhalle Zurich i el Bozar de Brussel·les, així com a Amèrica del Nord com a part de la Vancouver Recital Series, Boston Celebrity Series i San Francisco Performances.

Vilde Frang és una artista exclusiva de Warner Classics i els seus enregistraments han rebut nombrosos premis, com ara el premi Edison Klassiek, "Diapason d'Or" de la revista Diapason, Deutsche Schallplattenpreis, Grand Prix du Disque i un premi Gramophone.

Nascuda a Noruega, Vilde va ser contractada per Mariss Jansons als dotze anys per debutar amb l'Orquestra Filharmònica d'Oslo. Va estudiar al Barratt Due Musikkonservatorium d'Oslo, amb Kolja Blacher a la Musikhochschule d'Hamburg i Ana Chumachenco a l'Acadèmia Kronberg.

També ha treballat amb Mitsuko Uchida com a guanyadora de la beca Borletti-Buitoni Trust el 2007, i va ser becada 2003-2009 a la Fundació Anne-Sophie Mutter.

Vilde actua amb un Guarneri del Gesu de 1734, cedit generosament per un benefactor europeu.

Ludwig van Beethoven

El príncep arquebisbe de Colònia Clemens August va sentir cantar al jove baríton de 21 anys Lodewijk van Beethoven (1712-1773) a la Catedral de Lieja, proposant-li tot seguit que es traslladés a la seva ciutat residència de Bonn el 1733, on s'establiria de forma permanent convertit en director musical d'aquella vila de la Renània. D'alguna manera, el destí del seu net, amb el que va compartir nom, quedava sentenciat.

El jove Ludwig, a més, va néixer amb excel·lents disposicions musicals, fet que es testimonia en la publicació de les seves primeres composicions quan tenia 12 anys. Va créixer en un entorn plenament il·lustrat però amb un marcat esperit progressista determinat per referents clars com un professor de piano, Christian Neefe, membre dels "illuminati" o un professor de literatura de la universitat, Eulogius Schneider, encès defensor dels ideals de la Revolució francesa.

Després d'una primera estada puntual a Viena el 1787, coneixent a Mozart, Beethoven es va establir definitivament a Viena el 1792 on va anar a "...a recollir l'esperit de Mozart de la mà de Franz Joseph Haydn", tal com li va escriure en una nota de comiat el comte Waldstein en el moment d'abandonar Bonn.

Ben aviat, Joseph Gelinek, cèlebre pianista que durant 13 anys va treballar pel príncep Joseph Kinsky, va haver de tocar en un mateix concert amb Beethoven. Uns dies després de l'actuació, el pare de Carl Czerny es va interessar per com havia anat aquella actuació compartida. Gelinek va respondre: "Oh! Aquest pianista no és una persona! Satanàs està dins seu! Ens ha depassat a tots! Com improvisa! No havia sentit mai ningú tocar d'aquesta manera! Ni tant sols a Mozart. Després va tocar les seves pròpies composicions, que són meravelloses, magnífiques en el més alt nivell, creant passatges en el piano que mai abans havíem somiat. Com pot ser que aquest jove baixet, lleig, moreno i tossut pugui tocar d'aquesta manera?"

Beethoven va començar a publicar la seva música ben aviat, el 1795, tres anys després d'arribar a Viena. Aviat, però, arribaran els primers símptomes de la sordesa. Òbviament, no hi ha un drama més gran per a un músic que perdre l'audició i no poder sentir ni tan sols els sons quotidians, com ell mateix ho explica en la colpidora carta que avui recordem com el Testament de Heiligenstadt.

El 1803 va signar la “Simfonia Bonaparte” construïda amb un desplegament creatiu sense precedents que finalment, un Beethoven decebut per l'autoproclamació com emperador, va acabar nomenant “Heroica”. Les sovintejades derrotes austríaques davant l'exercit francès també van ser un incentiu per l'encès caràcter heroic de la seva música.

En l'àmbit sentimental, noms com els de Giulietta Guicciardi, Therese Malfatti, Josephine Von Brunswik o Antonie Brentano engreixen la llarga llista amorosa i impossible d'aquest geni de 1,60 metres. La seva incapacitat per trobar una “estimada immortal” va fer que sempre es mantingués solter.

Sorgit en el cor del classicisme musical, està clar que Beethoven va esdevenir la primera expressió genuïna del nou romanticisme alemany en el camp de la música, fruit genuí de la nova subjectivitat romàntica. Gairebé ell sol va marcar un canvi d'època, alliberant-se de les regles clàssiques, i actuant sense embuts al servei de l'espiritualitat suprema de la música. Va inspirar els grans noms de les següents generacions com Schubert, Czerny, Mendelssohn, Schumann o Liszt, que varen defensar sovint amb orgull el seu llegat. La seva expressió ardent, el seu do per a la improvisació i la seva increïble capacitat per compondre quan havia perdut l'audició, el van convertir en un personatge llegendari.

Fins i tot després de la seva mort, el cèlebre violinista Joseph Joachim, amic de Johannes Brahms, recordava haver conegut un vell violinista anomenat Grünberg que havia tocat sota la direcció de Beethoven. Grünberg explicava que el primer violí Ignaz Schuppanzigh, durant l'assaig d'una obra nova, es queixava al compositor de l'escriptura quasi impracticable d'un passatge de la partitura. Beethoven li va respondre: “Creieu Schuppanzigh que quan Déu tot poderós m'inspira jo he de pensar en les vostres miserables cordes?”.

De fet, no era la primera vegada que feia al·lusions semblants. Es deia que ja el 1810 li va confessar a Bettina von Armin, amiga també de Goethe, que “...sé queestic més a prop de Déu que dels meus col·legues. Em relaciono amb ell sense cap mena de temor”.

Pot ser aquest el secret de la seva genialitat?

Joan Vives

Beethoven, Concert per a violí en re major, op. 61

L'únic concert que Beethoven va dedicar al violí va ser considerat durant molts anys com a "impracticable" per la seva extrema dificultat. Més endavant, quan els violinistes de finals del segle XIX ja havien entès que es tractava d'una de les obres més grans mai escrites per al seu instrument, el van rebatejar com a "concert de concerts", que traduït al llenguatge mediàtic actual seria com dir que estem davant de "la mare de tots els concerts per a violí i orquestra". Als 32 anys Beethoven va assumir, amb gran dolor, que la sordesa que patia seria cada cop més profunda i irreversible. Per superar aquesta situació física i emocional tan dura — en algun moment fins i tot es va plantejar el suïcidi— Beethoven es va capficar en la composició i gràcies a això se'n va sortir. Va deixar d'actuar com a pianista, però sentia la música dintre seu i ja mai més no va parar de compondre. Es va sentir més lliure que mai i el seu llenguatge es va "radicalitzar", deixant de banda moltes de les convencions pròpies del classicisme. L'estil de Beethoven va esdevenir molt més potent, emocional i fogós que el que es portava a l'època. Carl Czerny, el pedagog del piano més reconegut del segle XIX, va escriure: "Beethoven sabia provocar en els oients tal efecte que sovint els ulls s'humitejaven i molts fins i tot ploraven obertament, doncs hi havia quelcom de meravellós en la seva expressió, al marge de la bellesa i l'originalitat de les seves idees i de la forma exaltada com les transmetia". La seva vida privada va estar plena de turbulències: enamoraments frustrats, litigis familiars, canvis de domicili constants i un tancament personal a causa de la sordesa que el feia presentar-se davant la gent com a malcarat i malhumorat. Un dels seus compromisos amorosos que no va arribar a bon port va ser amb la jove noble hongaresa Teresa von Brunswick. En el moment de compondre el *Concert per a violí* (1806) semblava que la cosa rutllaria i fins i tot es va arribar a concretar una proposta de matrimoni, vet aquí perquè molts han considerat que la principal inspiració d'aquesta obra concertant sorgeix de l'alegria de l'amor. El virtuós Franz Clement el va estrenar al desembre d'aquell any, però les crítiques van considerar l'obra plena d'incoherències, espessa, faltada d'idees i més aviat sorollosa. Sortosament, amb els anys van anar canviant radicalment els comentaris i es va anar consolidant com una obra mestra, però aquest fet no es va produir fins la segona meitat del segle XIX amb les interpretacions que en va fer el virtuós Joseph Joachim, que el va tocar per primer cop als 12 anys (1844) en un concert a Londres sota

Felix Mendelssohn, un músic acostumat a reviure peces oblidades, com havia fet uns anys abans amb la *Passió segons Sant Mateu* de Bach. L'obra presenta una orquestració generosa on el solista ha d'enfrontar-se a una partitura que exigeix un gran virtuosisme que en cap moment és gratuït, sinó que sempre està supeditat a l'expressivitat. Després d'una extensa introducció orquestral es presenta el violí que ja no abandonarà el protagonisme durant els següents 40 minuts. No cal oblidar que tres anys abans Beethoven havia escrit la grandiosa *Sonata Kreutzer* per a violí i piano: sense dubte va ser un bon entrenament per afrontar la composició de "la mare de tots els concerts".

David Puertas Esteve

El jove Beethoven, amb només 13 anys.

**Beethoven,
Simfonia núm. 7 en la major,
op. 92**

La *Simfonia núm. 7, op. 92*, fou escrita entre la tardor de 1811 i el juny de 1812. Beethoven la dedicà al comte Moritz von Fries, un banquer vienès a qui dedicaria també les sonates per a violí i piano op. 23 i op. 24 i el *Quintet op. 29* (també rebria la dedicatòria de l'últim quartet de Haydn i del celebèrrim lied *Gretchen am Spinnrade*, de Schubert). Fou estrenada el 8 de desembre de 1813 a la Universitat de Viena, junt amb *La victòria de Wellington* o *La batalla de Vitòria*. La sordesa de Beethoven havia progressat molt i els assaigs foren caòtics, ja que Beethoven no sentia el que tocaven els músics, que un dia se li van insurreccionar dient que aquella música no era tocable; Beethoven els demanà que s'enduguessin les partícules a casa i se les estudiessin; l'endemà tot anà com una seda. L'èxit fou apoteòsic i s'hagué de bisar l'"*Allegretto*", cosa que succeí també en els concerts següents, el 12 de desembre, el 2 de gener i el 27 de febrer de 1814. Encara que aquesta obra, molt estimable, no figura entre les millors de Beethoven, és la que més fama i diners li donà: Viena estava en ple Congrés i entre el públic hi hagueren tots els reis, emperadors, tsars, prínceps i nobles que s'havien congregat a la ciutat. Si busquéssim punts de contacte entre la *Sonata núm. 1* i la *Simfonia núm. 7*, tan diferents en estil i en contingut, en podríem trobar dues: ambdues estan escrites en la major, i Salieri, a qui està dedicada la primera, intervingué en les primeres audicions de la segona: fou el director de les "canonades" incloses en *La victòria de Wellington*.

Manuel Capdevila Font

PROPERES CONCERTS

Diumenge, 27/03/2022 - 19.00 H · Sala de Cambra

Varvara, piano

Purcell, *Suite en sol menor, Z 661* | *Xacona en sol menor, ZT 680* | *Suite en do major, Z 666* | *Ground en do menor, ZD 221 [atribuït a William Croft]*
Händel, *Xacona en sol major, HWV 435* | *Suite en mi major, HWV 430* | *Suite en sol menor, HWV 432*

Dissabte, 30/04/2022 - 20.00 H

Quartet Casals

Haydn, *Quartet en sol menor, op. 20 núm. 3*
Xostakòvitx, *Quartet núm. 1, en do major, op. 49*
Mendelssohn, *Quartet núm. 3, en re major, op. 44*

Diumenge, 15/05/2022 - 20.00 H

Orquestra Simfònica de Ràdio Suècia
Daniel Harding, director

Brahms, *Simfonies núm. 2 i 4*

Diumenge, 05/06/2022 - 20.00 H · Sala de Cambra

Cosmos Quartet

Webern, *Quartet, op. 28*
Schubert, *Quartet núm. 10, D87*
Schumann, *Quartet núm. 3, op.41/3*

LA TEMPORADA IBERCAMERA AGRAEIX EL SUPORT DE:

AMB EL PATROCINI DE

AMB EL SUPORT DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Girona
Cultura

Fundació
**La Ciutat
Invisible**

amics del
md'A

| LA TEMPORADA IBERCAMERA AGRAEIX EL SUPORT DE:

MITJANS COL·LABORADORS

EL PUNT AVUI+

LA VANGUARDIA

IBERCAMERA COL·LABORA AMB

apropa
cultura

Cultura i Identitat
Costa Brava
Pirineu de Girona

**COSTA
BRAVA
GIRONA
FESTIVALS**

PUNTS DE VENDA

Taquilles de l'Auditori

T. 872 08 07 09. Dimarts i dijous d'11 h. a 13 h. i una hora abans dels concerts.

Ibercamera

T. 93 317 90 50. Horari: De dilluns a dijous de 9.30 h a 14.00 h i de 14.30 h a 18.00 h. Divendres de 9.00 h a 14.00 h i de 14.30 h a 17.30 h.

www.ibercameragirona.cat

Taquilles del Teatre Municipal de Girona

Pl. del Vi, 1 – 17004 Girona

Horari: Dimecres i divendres de 13 h a 15 h.

(Venda únicament d'entrades soltes)

IBERCAMERA

T. 93 317 90 50 - webgirona@ibercameragirona.cat

www.ibercameragirona.cat

AUDITORI DE GIRONA

Pg. de la Devesa, 35 - 17001 Girona

T. 872 08 07 09 - www.auditorigirona.org

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Edició: **Ibercamera S.A.**

Disseny Gràfic: **Estudi Neus Pacheco**

